

„Kudy se jde k velkému lesu?“ zeptal se medvěd jedné paní.
„Och,“ řekla paní, „jak jsem ráda, že jsem vás potkala!“
Zavěsila se do medvěda a odvedla ho na dámský dýchánek. Tam medvěda usadili na plyšovou pohovku s trásněmi. Podávali krémové dorty a čaj.
Ačkoliv tu zpívala andulka, žlutá jako med, veselé písně, cítil se medvěd velmi nešťastně. A pít z šálku taky neuměl. Tak opatrně vycouval z pohovky a vyskočil z okna.
Vyšplhal se na lucernu a rozhlížel se po okolí. Velký les však nemohl nikde objevit.
„Haló, medvěde!“ křičelo několik lidí. „My vás zveme. Slavíme svátek!“ a odtáhli ho s sebou.
Medvěd s nimi musel tančit a hudba hrála. Všichni byli veselí, jenom medvěd ne.
„Kudy se jde do velkého lesa?“ vyptával se.
Jenže lidé se smáli. Jedno děvče mu zastrčilo do kožichu květinu.
Medvěd raději sfoukl svíčky a ve tmě zmizel.
Dlouho běhal nočními ulicemi.
„Kde je velký les?“ křičel. „Kde je velký les?“
Ale nikdo mu neodpovídal. A medvěd byl smutný. Byl to nejsmutnější medvěd na světě. A to už něco znamená, protože na zemi je nejméně sto tisíc medvědů a ještě tři navíc.
Sedl si k Ropuší řece a zavřel oči. Když totiž zavřete oči, zůstane svět venku a to je někdy velmi příjemné.
V Ropuší řece plaval měsíc. Dost možná, že to byl jenom odraz měsíce. Taky tam plavalo několik hvězd a jednu z nich spolkla ryba.
Medvěd seděl docela tiše. Ani nezpozoroval noční můry, které mu tančily kolem nosu...
„Dobrý večer, medvěde!“ zvolal kdosi pojednou.
Byl to malý chlapec v noční košili. Dřepl si vedle medvěda a chvílku hrál na foukací harmoniku.
„Ty tu bydlíš?“ zeptal se potom.
„Ne,“ zabručel medvěd. „Hledám velký les. Ale nikdy ho nenajdu.“
„Velký les není daleko,“ řekl chlapec. „U příští lucerny se dáš doprava, pak pětapadesát kroků doleva a pořád rovně.“
Medvěd samou radostí chlapce objal. Samozřejmě docela opatrně, protože medvědi jsou hrozně silní a malí chlapci dost křehcí.
„Děkuju ti!“ zvolal medvěd. „Děkuju ti. Měj se pěkně!“ A vydal se na cestu.
Když přišel do velkého lesa, potkal veverku a havrana.

„Je tu jako doma,“ řekl medvěd a byl velice šťastný. „Ale je tady myš, která hraje na housle?“
„V každém lese je myš, která hraje na housle,“ odpověděli mu oba.
„Jenom ji musíš najít.“
A tak vešel medvěd do zeleného voňavého lesa a dal se do hledání.

